

skat, afgift og gebyr, ved anvendelsen af særlige regler herom, fastsat i medfør af direktivets artikel 25, betragtes indboet i en ejendom, der er beliggende på en medlemsstats område, med undtagelse af goder i erhvervsmæssig transit, som risiko, der består i denne medlemsstat, selvom ejendommen og dens indbo ikke er dækket af samme forsikringspolice.

Med direktivets udførligt beskrevne tilfældegrupper må reglerne om risikoens beliggenhed anses for udtømmende og ufravigelige, i hvert fald med hensyn til tilsynsmyndighed, tilsynsregler og skatter. Dette ufravigelighedskrav er begrundet i de ovenfor nævnte beskyttelseshensyn.

Tvivel om risikoens beliggenhed vil kunne opstå, for så vidt angår de tilfælde, hvor en forsikringsaftale dækker flere risici fordelt på flere medlemsstater. Herom fremgår af Rådets mødeprotokol, at medlemsstaten, hvor hver af disse risici består, i sådanne tilfælde bestemmes individuelt i medfør af en prioriteringsrækkefølge som i § 4 angivet.

Som et eksempel på en situation, hvor en forsikringsaftale dækker flere risici fordelt på flere medlemsstater, kan nævnes følgende:

En person, der er bosat i Danmark, ejer en fabrik såvel i Danmark som i Vesttyskland. Den pågældende har en bygnings- og løseforsikring hos et dansk forsikringselskab, der både dækker fabrikken i Danmark og fabrikken i Vesttyskland. Risikoens beliggenhed for så vidt angår de faste ejendomme, d.v.s. fabriksbygningen i Danmark og fabriksbygningen i Vesttyskland, skal afgøres efter stk. 1, nr. 1. »Den forsikrede genstand« vil her befinde sig i både Danmark og i Vesttyskland. Der skal således bestemmes hver for sig for de 2 risici, hvorefter risikoen for fabriksbygningen i Danmark er beliggende i Danmark, og risikoen for fabriksbygningen i Vesttyskland er beliggende i Vesttyskland. Hvad angår andet end de faste ejendomme (fabriksbygningerne), f.eks. varelagre og lignende, afgøres risikoens beliggenhed efter stk. 2, hvorefter risikoen er beliggende i forsikringstagerens bopælsland (Danmark).

Et andet tilfælde kan være en række virksomheder i forskellige medlemsstater, der ønsker at tegne en fælles forsikring. Her vil risikoen, både for så vidt angår den faste ejendom og for så vidt angår andet, have beliggenhed i de pågældende medlemsstater, da alle virksomhederne er forsikringstagere.

I de 2 eksempler vil tilfældet imidlertid ofte være det, at forsikringstageren/erne selv opsøger et i udlandet etableret forsikringselskab og tager initiativ til forsikringstegningen. Dette vil være korrespondentforsikring, og man er i så fald uden for tjenesteydelsesreglerne i 2. skadesforsikringsdirektiv, jf. bemærkningerne til § 2.

Som et eksempel, hvor der ikke foreligger korrespondentforsikring, kan nævnes den situation, hvor et fransk forsikringselskab, der tegner forsikring for en fransk afdeling af en dansk virksomhed, henvender sig til den danske virksomhed med tilbud om at dække alle den danske virksomheds afdelinger i udlandet. For så vidt angår den faste ejendom, vil risikoen ved denne forsikringsaftale ligge i hvert af de lande, ejendommene er beliggende i. For så vidt angår anden risiko, må den være beliggende i forsikringstagerens hjemland, hvilket vil sige Danmark, da den danske virksomhed er forsikringstager for aftalen.

Til § 5

Sondringen mellem store risici og masserisici spiller en væsentlig rolle i 2. skadesforsikringsdirektiv, idet der gælder forskellige regler for adgangen til og udøvelsen af forsikringstjenesteydelsesvirksomhed for de to grupper af risici. Baggrunden herfor er den forskel i beskyttelsesbehov, der ligger hos henholdsvis erhvervslivets store forsikringstagere og hos små handlende og forbrugere.

De i *nr. 1* angivne risici omfatter transport (klasserne 4, 5, 6, 7, 11 og 12). De er efter deres natur altid store risici.

De i *nr. 2* angivne risici omfatter kredit og kaution (klasserne 14 og 15). De er store risici på de angivne betingelser (kvalitativ afgrænsning).

De i *nr. 3* angivne risici (klasserne 8, 9, 13 og 16) omfatter navnlig brand, ejendom og ansvar. De er store risici, såfremt forsikringstageren opfylder 2 ud af 3 bestemte kriterier (kvantitativ afgrænsning). De talmæssige grænser er identiske med grænserne i 4. og 7. selskabsdirektiv. Derfor henviser beregningsreglen i stk. 3 også til aktieselskabslovens regler om beregning af det beskæftigede antal arbejdstagere.

Til bestemmelsen knytter sig overgangsregelen i § 21, stk. 2.

Stk. 2 er begrundet i, at der ikke gør sig de samme beskyttelseshensyn gældende for de i stk. 2 nævnte grupper, f.eks. advokater, revisorer og andre liberale professioner, som for små handlende og forbrugere. De førstnævnte må anses for at være i stand til at varetage egne interesser.

Til § 6

Bestemmelsen fastslår, at forsikringstjenesteydelsesvirksomhed, der udøves *fra* Danmark til udlandet, skal anmeldes til Finanstilsynet, og at Finanstilsynet kan kræve driftsplan indsendt.

Bestemmelsen giver endvidere Finanstilsynet bemyndigelse til at fastsætte de nærmere regler for,